

In Memoriam SCHWARTZI

A 90-es években nem volt olyan pilóta, navigátor és ralinéző, aki ne tudta volna, hogy kit takar a cikkek végén megjelenő szignó -schwartzi-, azaz Schwartzenberger István

A barátságunk egy újság szerkesztőségében kezdődött, s mivel én akkor már sokat jártam ralizni az egyik alkalommal - ha emlékeim nem csalnak - a legendás Veszprém Rallye-ra vittem le magammal. Pillanatok alatt kiderült számára, hogy ez nem egy munka, hanem annál sokkal több: a nagy „szerelem”.

Schwartzi egyre több versenyről tudósított, annak ellenére, hogy abban az időben még nem volt népszerű - na nem az olvasók között - hanem a szerkesztőségek zárt világában raliról írni. Szóval, annyira bejöttünk, hogy edzésekre is kijárt velem keresni a jó fotós lesélyeket. Az egyik alkalommal a legendás kerepestarcasai gémeskút közelében levő kanyarban ácsorogtunk, amikor Toporék tűntek fel az Audijukkal. Eszeveszett tempóban ereszkedve le a dombról, amolyan „Quattro Varázs”-os hatalmas pórfelhőt húzva maguk után. Közelünkbe érve csak nyomtak egy satut, majd kiugorva az autóból rohantak Schwartzi felé ordítva: „Schwartzi amit írtál a múltkor... hááát az eszméletlen volt. Sokszorosítottuk és az összes havernak elküldtük.” (Még nem volt e-mail.) Mikor láttam, hogy ennyire örülnek Swartzinak őszintén megmondom még rosszul is esett, hiszen én már '73-tól jártam fotózni ő meg alig egy évet töltött a pályák mellett, s máris nagyon népszerű lett.

Sorolhatnám a neveket, ám nem teszem, Schwartzit szinte mindenki szerette. Janikával is különleges viszonyt alakított ki, hisz Janika nem sok embernek engedte meg azt - talán csak neki -, hogy amikor elindult a szervizpontról 1-esbe rakhassa a WRC-t. Schwartzi szertartásosan benyúlt a nyitott ajtón, kattant a váltó és arcán valami olyan mosoly suhant át mintha nélküle a „KISTÓTH” már nem is tudna elrajtolni. Ez az Ő privilégiuma volt.

Schwartzenberger István, aki nemcsak azért jár rallye-versenyekre, mert ínia kell az engedélyt, hanem azért is, mert a szó legszorosabb értelmében imádja ezt a sportot! Ha pedig a szörös szívű szerkesztők engedik, akkor örömmel veti papírra gondolatait.

Gerencsér Tibor nyilatkozik az esélyekről - Kósa András mikrofonja előtt - Birkner Gábor pedig bölcs nyugalommal szemléli az eseményeket. Iszákendők felé tekint az Ő N csoportos Ford Escort Cosworth-juk a Jégmeselelér.

Schwartzi maga is kipróbálta milyen lehet versenyezni - igaz „csak” egy te-repjáróban, navigátorként - egy nagyon kemény hétnapos viadalon az akkori időkben legnehezebbnek számító Mavud Rallye-n. A navigátorkarriernek hamar vége szakadt, ám a rali mellett hosszú éveken át kitartott. Nemcsak a barátait, de később az egész családját beszervezte. Am az élet úgy hozta, hogy az utóbbi években egyre kevesebbet hódolhatott kedvenc szenvedélyének, de mindig megmaradt az autósport nagy szerelmesének.

Aranytollas újságíróként imádta a természetet és a ralit, hisz e kettő harmonikusan megfér egymás mellett. Amit nem szeretett az a hazai foci. Mindig is hangoztatta: „az autóversenyzők valóban sportolók a sajtó által oly elkényesztetett magyar focistákkal szemben”.

Nagy port kavart fel annak idején Magyarországon a farkas ügy! A ralisták nagy családja szinte egyként volt rá büszke és csak gratulálni tudtak neki ahhoz, hogy sikerült megmentenie száz, bundának szánt farkas életét, és kijuttatni a hálás ordasokat a Brigitte Bardot által vezetett alapítványhoz.

Az hogy idén februárban váratlanul itt hagyott minket, és a családját, nem értem hogy miért pont vele történt. Ám, ha másképp alakul, a mostani Mikulásralin is feltűnne mackós alakja, legendás bajusza, dörögő hangja a versenypályák mellett... és Janika most is boldogan megengedné, hogy ő tegye 1-esbe féltett versenyautóját... Bárcsak megtehetné!

Barcza Zsolt

